

N:o 3.

Af Herr **S. Wieselgren**: *Om upphäfvande af Kongl. Förordningen den 11 December 1868, angående särskilda sammankomster för andaktsöfning, jemte förslag till ny författning i sådant afseende.*

Då jag fortfarande anser olämpligt, att man medelst anlitande af borgerliga straff söker qväfva olika uppfattningar i andliga frågor, äfven der de framträda såsom afvikelser från vår kyrkas bekännelse, tillåter jag mig, med åberopande af de skäl, hvilka anföras i min vid sistlidne riksdag i samma ärende afgifna motion (n:o 70) samt Lag-Utskottets af Andra Kammaren godkända betänkande n:o 49, vördsammast föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta följande

Förordning angående särskilda sammankomster för andaktsöfning.

Med upphäfvande af Förordningen angående särskilda sammankomster för andaktsöfning, den 11 December 1868, stadgas som följer:

Medlemmar af Evangeliskt-Lutherska kyrkan vare ej förment att sammankomma till gemensamma andaktsöfningar utan vederbörande presterskaps omedelbara ledning; dock må sådan sammankomst å tid, då allmän gudstjänst i församlingen förrättas, ej ega rum så nära det ställe, der gudstjensten hålles, att denna eller ordningen dervid störes. Ej heller må vid religionsöfning, som ej är att hänföra till enskild husandakt, tillträde vägras församlingens presterskap, medlem af dess kyrkoråd eller den offentliga myndigheten i orten, hvilken sistnämnda myndighet,

i händelse af inträffad olaglighet eller oordning, eger att, der så nödigt anses, sammankomsten upplösa.

Stockholm den 23 Januari 1882.

Sigfrid Wieselgren.

N:o 4.

Af Herr P. G. Petersson: *Om ändring i Kongl. Förordningen angående stämmingsmän af den 10 Augusti 1877.*

Genom Kongl. Maj:ts nådiga Förordning af den 10 Augusti 1877 är förordnadt, "att Häradsrätt och i stad Rådstufvurätt förordnar vissa män, att, då de derom anlitas, delgifva stämningar" m. m. "Dessa stämmingsmän gånge inför rätten ed, att de redligen och utan försumlighet skola de delgiftningsärenden uträtta, som dem uppdragna varda."

Denna förordning har tillämpats olika på så sätt, att vid åtskilliga Häradsrätter har förordnats ett tillräckligt antal stämmingsmän inom sina härad, då i så fall förordningen i någon mån kan vara tillämplig; men vid andra Häradsrätter återigen förordnas blott tvenne stämmingsmän inom hvarje socken (vanligtvis kronofjerdingsmannen och en annan), oafsedt folkmängden och socknens storlek; i öfrigt tillåtas icke ens för detta, utan blott tjenstgörande nämndemän verkställa kommuniseringar; häraf följer att de två tillsatta stämmingsmännen hafva oftast långa vägar att färdas med delgiftningsärenden, och i så fall med tillämpningen af Kongl. Förordningen den 12 Juli 1878 är icke ovant, att kostnaden för stämmings delgiftvande till en enda person inom socknen kan uppgå till 10 à 15 kronor och ännu mera, som efter mitt förmenande är en både onödig och öfverflödigt kostnad.

Men icke nog härmed, om en af de tillsatta stämmingsmännen är jäfvig, eller sjelf skall stämmas, så måste en stämmingsman från annan socken tillitas och hvarför kostnaderna ej förminskas. Visserligen är i ofvannämnda